

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 655. Vitaliani Pap. Annus 1. Constantis Imp. Annus 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

gous in dila
loco fufius a
tario (quod
o qua quidem
atum, fed ille
nonore cultum
e pio vite
Cancvique diem
tini Pape, con
alchrum eia de
oetra impetare
mus, vetti eom
um in Tulo e
Martini confel
poftra doctri
nanferit, vend
nefidia. Quen
um reliquiam
orem fion ma
receptum tra
a Romano fana
Occidentis &
um est.
ito certum ma
quefius fuit, qui
magnum faltem
cedente rufus
cepit: vt notu
tempus hanc
ator a Sarraeni
ize dicitur ab
caufit. Vos qui
am de celo poma
um Imperatorum
fperare faltem
a Theophaue fe
la precepit Malina
egnum natum, qui
omni astra apu
t. Verum huius
manente, difpof
re civitate curro
Romanorum vobis
Aureoan orantur,
ppapat ante apertum
t. Vt videretur, h
natus quidem in
tra faltem vobis
re, vobis huius
Romanus fola

regnum reliquit filio Rodolpho. De eius feputura habet
hac Paulus a: Hic cum videret hofitiam leani Inama Baptista
fuisse hancum, post aliquantum tempus quidem in qua copulata
hancum, cui feputuram nota aperit, & quicquid in orna
mento cum videret reperit, abftulit. Cui beatus Inama fper vifio
nem apparuit: cum vehementer exterrit, eique dixit: Cur aufus
es corpus illius hominis contingere? Euerit licet non recte credens,
tamen non fe commendauit. Qui viderit hoc facere profpiciit,
necququam demeritis in meam hofitiam ingreffum habebit. Quod ita
qui per factum est. Quoties enim cumque voluiffet hanc Inama
tationem? videret statim velut a valulifimo pugili quatuor eius feri
tore, in fofito videret hanc Inama. Vt itatem in Christo Inama
hanc vifiofe reuult, qui hoc vifiofe fuis oculis factum vidit. hac
Paulus. Hic pitium aduente, quod dicitur ab auctore
est) Rochiana corpus non inra hofitiam, fed iuxta eam
hancum est: alioqui in hofitia, ex hancum dicitur
gofite fuiffet. Sed & illud obferuatione digniffimum, nec
impertium peccet in eadem de fpeciere inuocatos fanctos,
vel et inuocatas relinquere paximo faltem alioq tempo
paximo liquidem & Cteator omnium Deus folet fuam
corridicem fuper bonos & malos.
Hic eodem anno feptemefimo quinquagefimo quarto
qui a fando Martino Pontifice miffus est ad predicand
um Euangelij Follianus Follenfis Epifcopus, coronatus
est corona martyrii vna cum tribus difcipulis, quoru dies
natus inter martyres collocatus, annis fingulis celebra
tur, reliqua coeula de uide apud Martyrologij Belgi
cum Molanus vir doctiffimus miffus illuflrauit. Sana
da huius tempore, emulatio pertrigit Hibernos ac Scotos
religiosa Chriftiana cultores: quod n. faflent ab Vrbe
complures in Britanniam ad Anglorum conuerfionem
lanctos viros miffos, & ipi hactenus id no sine culpa ne
glectio vififfet, quibus ob locorum propinquitatem
id magis peragendum fuiffet: complures ex ipffis patris
egreffi domibus ad praedicandum gentibus Euangelium
profeciffent, vt ex hedi apparet, atque nonnullorum
lanctum vix Actis fcripturam hie mandatis.
Porro quicomes illi inleuit, & magister extitit, Leui
tanus Gandenfis Epifcopus de fepe conlocutus est coconam
martyri: dum enim praedicatione Euangelium apud
Fofitanis valnebus conloquifit occubuit: habent na
talem eius inde hie miffceptione notatum tabula Eccl
e hie dicitur, eandemque conloquio praecom o annis in gulis
annifera die in Ecclia exhibentur. 12. Nouembr. Sed
ad hoc hancum omniam, vt ex Hibernia magne virtutis
ho mines tranferentur in Gallias, vel alias eius regiones,
huc Vincentius Comes Harmonie, qui uxorem habuit
coniangueam Regis Dagoberti beatiffima Waldetrud
e: miffus a Francorum Rege in Hiberniam, inde re
cedens, fecum duxit fanctiffimos & hancum hie praedi
catores, Follianum, Foficum, Vitamum, Eloquium, Etto
num, & Aldegifium: quos omnes egregij fanctitas deco
ravit fca de ipfe Vincentius in lanctorum album relatus
e: hancum epim manu fancti Auliberti Cameracenfis
Epifcopi, eandem monafico fufcepto habuit, fete totum,
ad hancum feculo, Chritto addixit, atque egregie clauie
lanctitatis, cuius natalem diem Cameracenfes & alii fi
niffimi populi decima quarta Iulij mensis celebrare con
fueverunt.

IESV CHRISTI
ANNVS 655.
VITALIANI PAP. CONSTANTIS IMP.
ANNUS 14.

ANNVS ad hancum feptemefimo quinquagefimo quin
tens, decima reuif Indictione, qui Romae moritur
Emperas Papa die feconda Iunij: cuius Sedis annos, qui
nunciat ad eo tempore, quo in locum fubditiffimi Ma
rtini marie adhuc viuentis fubrogatus inique fuit, cum
ille tyrannice Pontificem exutus in exilium miffus effer,
eum unius dies & menfes quatuor fediffe tradunt. Ven
iens cum non nifi poft fandi Martini Pape obitum po

turrit, accedente cleri confenfu, legitime fediffe affirma
re necesse est, non amplius, quam fex menfes & dies vi
gintitres ipfum Romanae Ecclefiae Pontificem praefuiffe
Habet de ipfo Anaftafius, feputum fuiffe apud fandum
Petrum, nulla facta, dum viueret, cleri ordinatione, fed
tantum Epifcopos per diuerfa loca creaffe numero vigin
ti duos. Modeste vitus est vitus Pontificia potestate, quod
viuente Martino, oprime fciat, fed non legitime federe
potuiffe Pontificem, fed tantum loco ipfius veluti Vicari
um fe gerere.
Vacaffe autem eius Sedem menfem vnum, dies vero
29. idem Anaftafius tradit: fiq; colligas, hoc eodem an
no vltima die menfis Augufti creatum fuiffe fuccefforem
Vitalianum Signinum. Est autem Anaftafii ala lectio,
quae dicit vacaffe Sedem dies 23. ex qua dicendum effer,
creatum die 23. Augufti. est Signina ciuitas apud Hemicos,
longe ab Vrbe 30. lapid. via Lauicana. De ipfo autem Vi
taliano hac imprimis idem Anaftafius habet:
Hic direxit Reffonfales fuis fecundum conffuetudinem eam fpo
dicam Regiam vrhem ad piffimas Principes, fignificam de ordina
tionefua: & dum fufcepti effer, renouantes Ecclefie privilegia ve
neriffima, hac Anaftafius, qui & addit: Per eodem Miffos, Reffon
fiales fcilicet, direxit Conffans Imper. B. Petro & Euangelice
aurea cum gemmis alij mirae magnitudinis ornata in crenitu. Et
his intelligas, calhdum Imperatorem, quo tebus Occi
dentalis Impetii bene confultum effer, conatum fuiffe
numeribus faltem & alijs officijs demerere Romanum
populum, quem fcierit tunc fibi coniunctum atq; bene
uolam fore, hie Catholicam focticeus pra fe feterit, flu
diofium que erga Romanum Pontificem. Probe enim no
uerat, in fe Romanum populum fimulque clemi, & (vt
vno verbo dicam) omnes Occidentales Catholicae fidei
integros profefiores magnopere concitalie ob electio
nem ex Vrbe fanctiffimi Pape Martini, eiusque tyranni
cam depofitionem & electionem, ac demum perfun
ctum morte in te cedente, martyrium.
Quod igitur fcierit ex his fe apud Occidentales omnes
male audire, hancum proclamari, tunc mag; perfeccio
nem ore omnium nominari, vifio atq; fubdolo confilio
egit, vt fe facti penitentem recepiffe Catholicam fidem,
reddidit mag; penitus Orthodoxum oftenderet. Ita plane
haereticus Princeps iure regnandi abuti conffuevit reli
gione, vt cum Catholicam fidem oderrit, tamen de ea be
ne mereri videri velit: vt hie vix vix, quam oderit, blan
diatur; quo id, quod molitur, conlequit facile poffit; &
cum finit conlocutus, domo ftatum euicat, & pellicem
introducat. Hoc plane vsum effer confilio Conffantiem
Imperatorem, perfpicue eius res gefte declarant: qui
cum Catholicos videri vellet, illud fignum edidit mari
foffam, vt cum Romano Pontifice fe communicare pu
blice fignificaret officijs: nam miffit ad eum fae volan
ctum Euangelium geremis mirae magnitudinis exorna
tum (quod erat fymbolum Catholicae fufceptae fidei) fan
cti Petri Apoftolorum principis bafulica offerendum; &
quod dicitur effer, legatos (quos Reffonfiales vocat aucto
r) miffos Conffantinopolim cum fynodica de fidei Catho
lice confeffione ipfe Impetator non (vt ante fecerat) eos
reiecit, fed bene habuit, & amice recepit, donatosque di
miffit imperitica confirmatione privilegiorum illorum,
quae ab Imperatoribus conffati poffent Ecclefis.
Et licet Anaftafius non dicat, emiffiffe etiam eundem
verfpellem Proteum fidei Catholicae profefionem, &
que poffumus intelligere, ac nihil deniq; praeter miffiffe,
quo Catholicos focticeus hominibus appareret. Ita
quidem factum, ex his, quae ex eodem Anaftafio dicta
funt, cogimus affirmare, nam fi aliter creditum effer, ne
quaquam Vitalianus nullam per Reffonfiales accepiffet
oblationem: fi quidem oblationem haereticorum femper
Ecclefia Catholica refpuit & execrata effer, vti vififfima
in iporum Deo abominabilem. Hac tanta cum praefite
rit dolofus homo, quae haberet in ftomacho, non potuit
occultare: nam cum ocafio venit, in fidem Catholicam
hominetque Catholicos, quos fcieret, enomuit: quod
contigit anno fequenti, cum veta fortique confeffione

II.
VITALIANI
PAPAE
CREATVS.

III.
FRAYS
CONSTAN
TIS IMP.

OBLATIO
RIVS VTI
CATHOLICI
SYNODI
STATA.

IV.
AD TEM
PVS SIMV
LAT IMP.

Maximi p. uocatus, in eum eiusque socios, ut bestia truculenta, violentus influit, quos lanauit, atque discerpit: quomodo autem ea se habuerint, suo loco dicturi sumus. haec vero haud optuit praetermississe, ut qualis esset, qui velut in scena ad tempus personam induit pietatis, penitus innotesceret. Sed ad Vitalianum Papam redcamus.

V. QZALIS PR TRI FIDEI PROFESSIO AD VITALIANVM DATA.

Eadem legatione missa Constantinopolim Vitalianus litteras dedit ad Petrum Constantinopolitanum Episcopum, hortans eum ad fidem Catholicam amplectendam. At ille excusans excusationem in peccato, se profiteri recusat, sed haud fideliter, muris verbis, adnexuit: quae fraus tum à Graecis, tum à Latinis detecta fuit, ubi de hisdem litteris ad eum est. Habentur enim de his litteris in decima tertia Sexra Synodi Actione. Item relecta est ex alio regesto epistola Petri, & ipsius quondam Praefulis regiae ciuitatis ad Vitalianum sanctae memoriae, qui fuit Papa Romanus. cuius est initium: Spirituale nobis letitiam peperit epistola habens diuersa Patrum testimonia, hi, qui locum gerbant Agathonis sanctissimi Papae Romani, dixerunt: Inuestigatum vestrae gloriae, quod paterna testimonio, qua continentur in praesenti, qua nunc legitur, Petri epistola, circumscripta & desolata sunt ab eodem Petro ex hoc, quod ostendere voluisset suam super vnam voluntatem & vnam operationem intentionem. Gloriosissimi Iudices dixerunt: Comperimus diligenter, iuxta qua à vestrae reverentia dicitur, quod alia testimonio, qua continentur in praesenti epistola, detruncata postea sunt: & si placet vestro sancto ac vniuersali Concilio, in amplius huiusmodi epistola lectio non procedat, licetque in te clara dubitatum à nemine fiat. Hic est status rerum Orientalium antehabitus. Iam vero ad res Ecclesiae Anglicanae conuertamus orationem.

VI.

a Beda in opt. hyst. Angl. PROPAGATIO FIDEI IN ANGLIA. b Beda li. 3. c. 22. SIGEBERT. REX CVM SVIS CHRIS TIANVS REFLECTVS.

Contigit hoc eodem anno latinis propagati in Anglia Christianam religionem: defuncto enim Penda Merciorum Rege Gentili, populi illi facti sunt Christiani, ita Beda à, qui etiam tradit eodem tempore Orientales Saxones relictam ante sub Mellito Episcopo fidem Christianam recepisse, maioribusque augmentis auxisset. De quibus primam ex eodem Beda agendam, qui ait: Eodem tempore etiam Orientales Saxones fidem, quam olim, episcopo Mellito Antistite, abierunt, in fiantia Regis Osiui regnerunt: erat autem Rex eiusdem gentis Sigberti, qui post Sigbertum cognomento Parium regnavit, amicus eiusdem Osiui Regis: quicum frequenter ad eum in praevinciam Nordumbro- rian veniret, solitatem hortari ad intelligendum, deus esse non posse, qui hominum manibus facti essent, subdit exhortationem ad eum conuertendum ab ipso haberi solitam, atque demum de eius conversione, baptizatumque esse, dum apud Osiui maneret, à Finano Episcopo: atque demum de eius reductu in patriam subiicit ista:

VII.

* clamavit ad se viru Dei. Cedd Ep. PRADICATA FOZ EVANGELII.

Igitur Rex Sigberti aeterni regni iam civis effectus, temporalis sui regni sedem reliquit, postulat ab Osiui Rege, ut aliquos sibi doctores daret, qui gentem suam ad CHRIS TIANAM fidem converterent, ac fide salutari abluerent. At ille mittens ad praevinciam Mediterraenarum Anglorum, mandavit* ad servam Dei Cedd, & datus illi socio altero quodam presbytero, misit predicare verbum genti Orientalium Saxonum. Pbi cum amnia perambulantes, multam Domino Ecclesiam congregassent, contigit quodam tempore eundem Cedd redire domum, ac peruenire ad Ecclesiam Lindisfar- nensium propter colloquium vniuersi Episcopi: qui, ubi prospera non opus Evangelij comperit, fecit eum Episcopum in gente Orientalium Saxonum, vocatis ad se in ministerium ordinationis alii duo- bus Episcopis. Qui, accepto gradu Episcopatus, resti ad praevinciam, maioris auctoritate copiam opus expleti, fecit per loca Ecclesias, presbyteros & diaconos ordinavit, qui se in verbo fidei & ministerio baptizandi adiuvarunt. & paulo de de eiusdem Regis necesse haec subdit:

VIII.

OS CHRIS TIANAM MAN-VE TVDINAM REX OCCIDI- TVA.

Cumque tempore non pauco in praesata praevincia, gaudente Rege, congregante vniuerso populo, vita caelesti instituto quottidiam nonneret augmentum: contigit ipsum Regem, indignante omnium hominum inimico, propinquorum suorum manus interficere. Erant autem duo germani fratres, qui hoc factum patrarant.

Quicum interrogarentur, cur hoc facerent: nihil aliud respondere potuerunt: nisi hoc serarati fuisse & iniuriam Regi, quod illi regnum suu pariter soleret nominari. & fallax ab eis inuentione ex- sciscitanda placida mente dimittitur. Talis erat talia Regis pro qua occideretur, quod Evangelicae praecipua de uero ore de serarati, in qua tamen morte eius innocens, iuxta praedictum viri Dei, veritas in culpa posita, ac quantum ista culpa fuerit, idem Beda tunc subd- ns, enarrat, cum ait:

Habuerat enim vnu ex his, qui eum occiderant, Communionem licitum coniugium: quod cum Episcopus prohibere & corrigere non posset, excommunicatum eum, acque omnibus, quibus ad hunc re- lent, praecepti, ne domum eius intrarent, neque de eius domo acciperent. Contempsit hoc Rex praedictum: & rogans à Communionem spoliarum domum eius. Qui cum abisset, uoluit in domum. At Rex inuenit eum, mox transactum desinit de eum, cuiusque antepedes eius, vnam vestem sui postulanti. Nam & Episcopus pariter desinit, solerat enim & ipse in equo. vnam autem tergit Regem iacentem virga, quatuor tenet manu, & postquam auctoritate praestant: Dico tibi, magis, quia natus sit in domo à domo perdit & damnati filius, tu in ipse domo natus habes, sed credendum est, quia adu mors vni religio non solent talen culpam diluerit, sed etiam marium in auertere: quia vniuersum ob causam pietatis propter obseruantiam mandatorum Christi car- git, haec Beda. quibus intelligas, quanto suo damno non pareant Principes sacerdotibus, quantoque isclama ipsi excommunicato communicent, & quomodo in ipse Pres- fules iuste censuram Ecclesiasticam exerceant exaudiat Deus, contumaces aduersarios ponens. Prosequitur Beda res praclare gestas ab eodem Episcopo Cedd Aposto- lico plane viro narrate, quem tu conlata, praetermissimus nos breuitatis ergo.

Quomodo autem contigerit conuersio Merciorum, oeciso Penda crudelissimo Pagano Rege, rem memoria dignam hic suo loco, quae sunt dicta, iungamus: ut enim de his temporibus, siempe, ut habent in Epitome, hoc anno Domini 655.) Osiui cum acerbus & intrepidus pugnans irruptiones frequentes Regis Merciorum, qui factorem eum uoluit, ad vltimum necessitate cogente, promissit se ei cedere, & regnum, quam creari potest, ornamento regiae vel denaria in pretium sua- gunturam, dummodo ille domum rediret, & praevincia regni sui, quae ad interuentum vallae desinere, Canno Rex postquam multum precibus illius assensum praesert, qui totum eius gentem, ut usque ad vnam gentem delere atque exterminare decesserat, regna ad diuina auxilium petatis, quo ab impetate caritatis praesert, utque obligans. Si Pagano, inquit, post accepto vestra iurata, afferamus ei, qui natus, Dominus Deus noster. Tunc est, quod tu natus existeret, filiam suam Dominus sacra virginum dicitur esse, simulq, x. possessiones praediorum ad construenda monasteria daret, & sic cum pacificis exercitiis secerat anni daret.

Denique fertur, quod trices mensem Pagano abierat conu- sionem: supradem ipsi regnum legiones duabus vniuersum adhibuit in bello habere. Quibus Osiui Rex cum Achisylis filia, praevinciam (ut dixi) habens exierat, sed Christus dicitur eum uicere. Nam alius filius eius Esfrid eodem tempore in praevincia Merciorum d- puà Regnum Cinnise obside reuehat. Vnu autem Osiui filium, quae Edilwald, qui est auxilio esse debent, in pari erat alio- riarum, esse dem, contra partem & patriam suam pagano d- ctur exierat, qui amicus ipse tempore pagano, se ipsa praevincia- rat, caecumque discrimen in loco expectat. Interrogat, tamne fugati sunt, & cessi Pagano duces regni regnum, & quid auxilium uenerant, tunc omnes interficere in quibus Edilwald, Anna Regis Orientalium Anglorum, qui post eum regnavit, in ipse belli, perditu militibus suis auxilium, necesse est. Haec prope fluminem tuum pagano non est, qui tunc in uallibus, con- rignat, ut multo plures aqua fugentes, quam uallibus perditur, & c. subdit his Beda de impleto anno erecto, quibus, dicitur fide Christiana in illis regionibus propagata: haec ex Beda esse, cum dicitur anno decimo tertio eiusdem Regis Osiui, plane ad hunc annum referre necesse est. Sed de Britannia ad Hispaniam transcurramus.

Hoc eodem anno in Hispania celebratum est Tol- tanari Concilium nomen dictum, Era iuniorum exco-

Ecclesiastici.

relima nonagesima tertia. Regis vero Reccesvinti anno
septimo: cuncti fuerunt Episcopi sexdecim, primoque
loco Metropolitani Eugenius Toletanus Episcopus
sedens praesens facto convenit. In quo cum de rebus ad
Episcopos, qui bona Ecclesiastica licite usurpassent spe-
cialiter auctoritate eisdem Patres digne praefati sunt
post alia, quae de antiquis rebus iudicibus indicat, qui non
solum prius iustitia constituta castigantur, sed et expetibile vi-
sum est, ante iustitiam excelsam imponere modum, & sic terram cor-
ruptis subdantur. Tunc namque melius iudiciorum exordia diri-
gentur, cum vita iudicium ante disponitur, eo quod postea iudicij
forma completur, quo negotiorum principij equitas iudicantium
anterior. Ad hoc etiam equitatis inchoari a iudicibus debet, ut
prohibeatur casus iam iudicium agere formet. Haec postquam
praesens sunt Patres, sanciere canones decem & septem,
quos in consilio. Post Eugenium subscripsit sibi legitur
Tito sanctus Caelestiaugustinus Episcopus, de quo iupe-
rius dictum est factus.

**IESU CHRISTI
ANNVS 656.**

VITALIANI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 2. Annus 15.

CEQUITYR Christi annus sexcentisimus quinque-
simus factus, Indictione decima quarta: quo ab Im-
peratore Constante decernitur legatio ad Maximum
confessionem Byziae in Thracia civitatis exulem existen-
tem, quo eum in M. nothelitarum errore perducere
posset. Quomodo sunt, fuerunt praclarissimae dignitatis
viri, tempore Theodosij & Paulus Patricij, iisdemque
Proconsulari dignitate insigniti, & vna cum ipsis Theo-
dosius Caelestis Episcopus, vir omnium eius seculi doctis-
simus. Saepa fuerunt ab aliquo, qui praesens fuit,
etiam, qui in hac legatione munusque congressu cum
Maximo contingunt. Quorum Actuum duo fragmen-
ta cum recitata repetitum in quarta Adhione septima
Synodi os comitatur, ingens exarbit in animo desiderium
intra Acta perquirunt. Sed visis scriptis Maximi, quae
in Vaticana bibliotheca afferuntur, nec inueniunt; cum
sunt ipse exadifficilius ea amplius inueniendi: accidit ex
insperato, vt eadem in vita ipsius Maximi reperire-
ntur.

Quia missi sunt ab Imperatore, cum diu contu-
lissent cum Maximo, vt renocarent eum a coepit, & re-
trocarent cum honore Constantinopolim, tantum ab-
stant, vt iam consequuntur, vt potius summa potentia
veritatis ipse illos in suam sententiam traxerit, ac qd ad iu-
randam seegerit, quod abiecta haereti, Catholicam fi-
dem amplecterentur, sique reuelli fuerint ad Impera-
torem, quo & ipsum in eandem sententiam perduce-
rent. Quod cum minime facere Imperator assentiretur,
missi tunc Paulum, qui eum perduceret Constantinopoli-
m: in quem magis tenentem inuentum durior
deceat telegationem. Hec ipse Acta, quae cuncta
haec eodem anno confecta, nota Indictionis in eis appo-
sita docet. Accipe igitur iam eadem ipsa digna Annalibus
Acta quam fidelissime ab exceptore conscripta, & ab An-
nialibus Maximi discipulo vna cum aliis rebus gestis eius-
dem Sanctissimi collecta: quid & Ioannes Episcopus
Ephesinus patre proficere, nempet res gestas ipsius ab
eodem ipso Anastasio esse scriptas mandatas quam fide-
lissime, quae ex tribus codicibus Vaticanis accepta Petrus
Mortini Theologus Patricensis, vir doctissimus, & Graeco
peritissimus translatit in Latinum non sine magno labore,
quod tu tuere, licet enim se habeat.

Historia autem dudum interposita, mittitur ad Sanctum in exi-
lis deponens Theodosius ille Caelestis Episcopus, & Paulus,
& Theodosius alter, Patricij & Proconsulari dignitate: ve-
niente quo ad eum, vt ab Imperatore & Patriarcha Constantinopoli-
tano missi. Hi vultus varisque sermones beato viro praetulerunt,
modo alacriter, modo comminantes, modo etiam aliquis cise-

tantes, atque interrogantes. Quorum sermonum per partes
narrationem compositus ab egregio Anastasio (vt ante à
me dictum est) commentarius ostendit. Ex quo non intem-
pestium fortale est, à nobis pauca commemorari, cum sim
& hic narratione exequentibus, vt magis vii hunc capi
non potuisse cognoscamus. Nam cum multa essent, quae
eum conciterent, fluctationemque multis modis affer-
rent; ipse nullo modo indignatus constantiam obtinuit,
firmus et otus, ac mentis sensu non mutato.

Cum igitur ad eum venissent, confederunt, eique vt sederet, per-
miserunt, cum videlicet vna cum in Byziae esset Episcopus. Erat
Byzia sedes Episcopalis in Thracia, cuius Episcopus Geo-
rgius nomine interfuit Sextae Synodo pro Catholica fi-
de tuenda. Theodosius itaque ei dicit: Vt te habes, domne Abba
Maxime? Ad quem ille: Vt ante omnia sanctae praesentis Dei vi-
ta mea altum ex eius providentia pendente, sic habeo. Ac Theo-
dosius: Quid igitur, inquit, ante omnia sanctae res vniuscuiusque
nostrum Deum praesentis? Maximus: Praecognito, inquit, cogita-
tionem est, & sermonum, & operum, quae in nostra sunt pote-
state: praesentis vero determinatio est eorum, quae enuntiant, in
nobis non sita. Tum Theodosius: Quenam praesentis nostra sunt,
quae non sunt? Cui Maximus: Omnia cognoscens Dominus
meum explorandi causa cum seruo suo loquitur. At Theodosius
Per Dei veritatem, ignorans interrogans; ac discere volo, quid
discriminis sit inter ea, quae in nostra potestate sunt, & ea, quae non
sunt, & quomodo alia in praesentiam Dei cadunt, alia in praesenti-
onem.

Et Maximus: In nobis sita sunt voluntaria omnia, vt virtutes
atque vicia: nostra vero non sunt potestatis, penarum, quae nobis
accidunt, irrogationes, aut contrariorum. Neque enim potestatem
habemus ponendi morbi, aut in corda sanitatis, sed casus, quae
haec efficiunt: vt morbi causa est intemperantia, temperantia bene
valentiam, & regni colorum causa est mandatorum custodia,
quemadmodum horum praerogatio ignis aeterni. Theodosius: Quid,
inquit, affligit hoc exilio quod quadam hac calamitate digna per-
petraris? At Maximus: Deum ero, vt hoc incommode desinat eo-
rum partes, quae in tam deliqui transgressione insidiamur in man-
datorum. Tum Theodosius: Annon probationis causa multis cala-
mitas insidiat?

Maximus: Probatio sanctorum est, vt perferenda incommoda
vite hominum ostendatur eorum erga ea, quae notata beneficia sunt,
amor, amor simul declinat ipsorum omnibus igneque virtutes,
vt in Job, & in Iosiph: nam ille ad demonstrandum occultam for-
titudinem tentabatur: hic probabatur, vt sanctissime ostenderetur
imprantia. Et quibus sanctorum inuoluntarie in hoc saeculo affli-
ctis, ob quamdam talem dispensationem affligebatur, vt per infir-
mitatem, quae ipse permittitur inferri, superbum & apostatam
conculcarent draconem, id est, diabolum. Patientia enim probationis
operi est in vnoquoque sanctorum.

Theodosius vero: Per veritatem Dei, inquit, bene dixisti, & con-
fiteor veritatem, ac velle in talibus semper robustum loqui. Sed
quoniam in aliud caput ego & domini mei magnificissimi Patri-
cij ad te venimus tanto locorum intervallo: rogauimus te, vt quae ad te
afferimus, accipias, vniuersumque terrae orbem laetifices. Cui Maxi-
mus: Quenam haec sunt domine? Et quis ego, aut vnde sum, vt af-
ferenti vi, quae praetendit, orbi laetitia sit? Per veritatem Domini
nostri Iesu Christi, ait Theodosius, quae tibi dico, & domini mei ma-
gnificissimi Patricij ex ore domini nostri Patriarchae, ac ipse domi-
ni orbi terrarum audiuimus.

Tum Maximus: Iubete domini mei, dicere qua vultis, quaeque
audistis. At Theodosius: Hortatur Imperator & Patriarcha, vt
per nos à te discant, quam ob causam non communicat throno Con-
stantinopoleos? Et Maximus: De hoc habetis scriptam pronuntia-
tionem à pijsimo Imperatore, aut à Patriarcha? Theodosius vero: Non
debebat, ait, dominus meus nobis dissidere: quoniam enim humilia-
sim, tamen Episcopus sum, ac domini mei pari sunt Senatus: nec te
venimus tentatum: ne permitat hoc Deus. Maximus: Quaeconque
ratione venisti ad seruum ipsum & vestrum: ego sine vlla tergiver-
satione & sine dissimulatione dicam vobis causam, verum tamen
quoniam aliorum esset percontari me, quem ob causam, non est ve-
strum, qui haec magis nostri, quam ego.

Scitum enim factis imonatione à sexta Indictione praeteritis cir-
culis, quae ab Alexandria inceperunt per expositionem nosam capi-
tulum à Cyro, qui nescio quo medio tibi Praesul fuit, quae confirmata
sunt

IV.
PRIMASER
MOGINA-
TIO MAXI-
MI CVM
THEODO-
SIO

V.
DE CAUSA
IPSA AGE-
RE INCI-
PIIT THEO-
DOSIUS.

VI.
MAXIMVS
REMYIT
COMMUNE
CARA HA-
BERTICIS